

Köszöntjük fegyverbarátainkat, a megalakulásának 60. évfordulóját ünneplő Szovjet Fegyveres Erőket

Sándor György ezredes

A Szovjetunió népei a szocialista országokkal és a haladásért küzdők hatalmas táborával ebben az esztendőben ünnepelte a szovjet hadsereg fennállásának 60. évfordulóját. Az ünnepi megemlékezés, amely nagy tisztelettel elevéni fel e hadsereg dicső történelmi útjának kiemelkedő állomásait, egyben megfelelő alkalom számvetésre és a tapasztalatok iránytmutató összegezésére.

Ezek legfontosabb következtetései fogalmazódtak meg a Szovjetunió honvédelmi miniszterének, Usztyinov elvtársnak a Pravda 1978 február 23-án megjelent cikkében is. Usztyinov elvtárs hangsúlyozta, hogy az imperializmus nem képes megváltoztatni a történelem menetét. Hangsúlyozta, hogy a világon nincs olyan erő, amely megingathatná a szocialista rendszert, legyőzhetné azt a népet, amely a kommunizmus eszméjét követi. A legutóbbi évek fejlődésével összefüggésben szólt arról is, hogy a korszerű haditechnika nemcsak megbízható védelmet nyújt, hanem komoly változásokat is eredményez a hadügy minden területén. Magával hozza a korszerűsítés számtalan elemét a strukturális változásokat, a katonai tevékenységi módok fejlődését, a katonai szolgálat, az állomány élet-, munkakörülményeinek javulását. A haza fegyveres védelmezőinek szilárd bázisát a marxizmus-leninizmus ideológiája nyújtja, a katonák eszmei, politikai felkészültsége az a kifogyhatatlan forrás, amelyből a legyőzhetetlenség táplálkozik.

A Szovjet Fegyveres Erők létrejötte és missziója elválaszthatatlan a szocialista forradalom elméletétől és gyakorlatától. A Lenin által vezetett párt a forradalom marxista elméletének alkotó alkalmazása révén jutott ahhoz a felismeréshez, hogy a burzsoázia megdöntéséhez, a proletariátus hatalmának megteremtéséhez nélkülözhetetlen a munkásosztály érdekeit kifejező és azt szilárdan védelmező katonai erő megszervezése. 1918 január 23-án hozott rendeletet a Népbiztosok Tanácsa a Munkás-Paraszt Vörös Hadsereg létrehozásáról. Az első világháborúban kiábrándult és kimerült, de a munkáshatalomba vetett hitől újra fegyvertfogó tömegek 1918 február 23-án Pszkov és Narva mellett estek át az első tűzkeresztségen, s azóta az a nap mint a szovjet hadsereg születésnapja került be a történelembe.

A forradalom fegyveres védelmének megszervezése nagy elméleti munkát és nem kevés gyakorlati erőfeszítést kívánt. Erről tanúskodik Leninnek az

OK(b)P VIII. kongresszusán elhangzott állásfoglalása is: „Nagy fába vágtuk a fejszénket, ilyen méretekben erre a világon még senki sem vállalkozott. Egyik kísérletet a másik után hajtottuk végre, megpróbálkoztunk azzal, hogy önkéntes hadsereget hozzunk létre, tapogatózva haladtunk előre, keresgélünk, próbáltunk, milyen úton, módon lehet a feladatot az adott körülmények között megoldani. A feladat pedig világos volt. A szocialista köztársaság fegyveres védelme nélkül nem lehettünk meg. Az uralkodó osztály sohasem adja át hatalmát az elnyomott osztálynak. De az elnyomott osztálynak a gyakorlatban kell bebizonyítania, hogy nemcsak meg tudja dönteni a kizsákmányolókat, hanem szervezkedni is tud az önvédelemre, hogy mindent fel tud tenni egy lapra.”

Vagyis, ismét Leninre utalva: „Minden forradalom csak akkor ér valamit, ha meg tudja védeni magát, ámde a forradalom nem tanulja meg egycsapásra a védekezést.” Ezek a megállapítások a történelem által igazolódtak és nem veszítették el időszerezőségüket napjainkban sem. A népi demokratikus forradalmak győzelme, a koreai, a vietnami, a kubai szabadságküzdelmek bár megváltozott történelmi körülmények közepette, de nélkülözhetetlen módon szervezett fegyveres erejükkel biztosították a szocialista forradalom kibontakozását és megszilárdulását. *Napjainkban is a kizsákmányolás ellen vívott harc vezetői a kommunista pártok nagy figyelmet fordítanak a demokratikus átalakulás és a szocialista forradalom honvédelmének kérdéseire, amely a hatalom megszerzésének és megtartásának, a szocializmus útjára lépő nemzet bel- és külpolitikájának nélkülözhetetlen eszköze, az elhatározás szándékában meglevő komolyság mutatója.* A közel-keleti, angolai vagy az etióp–szomáliai konfliktus lokális méretekben éppúgy, mint a világméretű küzdelem általános frontjai azt igazolják, hogy a politikai törekvések és küzdelmek megvívásának mind határozottabb eszköze a fegyveres erő. *Minden bizonnyal a nemzetközi küzdőtéren végbement változások és a tudományos-technikai forradalom korában zajló hadügyi forradalom is oka, előidézője azoknak a változásoknak, amelyek az erőtenyezők között a fegyveres erőknél korábbiaknál kiütköztetettebb szerepet szán.*

A szocialista forradalom katonai elméletének továbbfejlődése figyelhető meg napjainkban. Az egyik összetevője a már említett, a szabadság és függetlenség kivívását irányító kommunista pártok nézeteiben, állásfoglalásaiban jut kifejeződésre. A másik jelentős és mindenféleképpen a katonai elmélet fejlődésének legmeghatározóbb irányzata a fejlett szocializmus és különösen a kommunizmus építését szolgáló, azt védelmező katonai építés tekintetében követhető nyomon. A szovjet hadsereg a proletárdiktatúra hadseregeből össznépi hadsereggé nőtt át, amely nemcsak kifejezője azoknak a hallatlan politikai, társadalmi, gazdasági változásoknak, amelyek bekövetkeztek az elmúlt évtizedek során. Lényegesen megváltoztak, kiteljesedtek e hadsereg funkciói is. Ennek a szinte áttekinthetetlen, sokféle változásnak, amely a szovjet hadsereg 60 esztendeje alatt ment végbe, igen világos eredménye abban a minőségi változásban foglalható össze, hogy az osztálytársadalmak hadseregeivel szemben, amelyek mindig is a háború eszközei, ma a szocializmusban szintén osztályérdeket védve a háború elhárításának legfőbb eszközévé, a béke megőrzésének szilárd támaszává vált.

Hosszú és gondokkal, megpróbáltatásokkal terhes volt az út, amelyet a szovjet hadsereg megtett. A polgárháború a belső ellenforradalmi erők és a külső intervenciók csapatok ellen vívott hősiességű küzdelem nagyszerű példáját

nyújtotta a népből lett katonai vezetők tehetségének kibontakozásához, azoknak az erkölcsi, politikai tényezők kifejlesztéséhez, amely a harmezőn végső fokon a győzelmet biztosították. Büszkén és jóleső érzéssel említjük a polgárháború krónikáját lapozgatva a több mint százezer magyar internacionalista tábor közreműködését, harcát orosz proletár-paraszt testvéreik ügyének megsegítésében.

A polgárháborút követő évek hadseregfejlesztését a katonai reform során kibontakozott törekvések jellemezték, amelyben – figyelembe véve a fiatal szovjet államra leselkedő veszélyt – a technikai fejlesztés mellett a keretrendszerű csapatok és a területi milícia-jellegű – alakulatok szervezésére fordították a figyelmet. A fegyveres erők ilyen szervezése módot nyújtott arra, hogy a legkisebb ráfordítással felkészítsék az egész lakosságot a fegyveres küzdelemre és a kis létszámú állandó állomány – amely a jól szervezett területi mozgósítási rendszer alapján rövid idő alatt biztosítani tudta a harcászultság elérését – elősegítette a népgazdaság dinamikusabb fejlődését.

A harmincas évek közepétől a nemzetközi helyzet lényeges és tartós romlása miatt a szovjet hadsereg építését új elvekre kellett fektetni és meg kellett gyorsítani a technikai, műszaki fejlesztést. Több fontos eseményt követően – amelynek során a Szovjetunió mindent megtett a népeket fenyegető háborús veszély elhárítása érdekében – 1940-ben már nyilvánvalóvá vált, hogy elkerülhetetlen a fasiszta Németország elleni élethalálharc, amelyre 1941-ben a fasiszták hirtelen támadását követően került sor.

A Szovjetunió Nagy Honvédó Háborúja a szovjet nép és hadseregének páratlan erőfeszítések és hallatlan áldozatok árán kivívott győzelmét eredményezte. A háború kezdetén egyenlőtlen erőviszonyok közepette, amikor is a hitleri Németország egész Európát, annak minden erőforrását felhasználva váratlanul, meglepetésszerűen a Szovjetunió ellen támadott és a szovjet hadsereg átfegyverzése és átdiszlokálása még nem fejeződött be, valamint a személyi kultusz talaján kezdeményezett katonai perek annyi zavart támasztottak a vezetésben, hogy a Szovjetunió iszonyatos erőpróbanak lett kitéve és igen nagy áldozatok árán, csak az ország európai részének szívós védelmi harcokban történő feladásával Moszkva alatt tudta feltartóztatni az ellenséget. Még hosszú esztendőkre volt szükség a végső győzelem kivívásához, de a háború első hónapjai vitathatatlanul döntő, meghatározó időszakát jelentették ennek a hősi küzdelemnek.

A moszkvai ellentámadást követően a fő erőkifejtések délre összpontosultak, ahol is a sztálingrádi győzelem kimagasló katonai-politikai eseménye lett a háborúnak. Mindez előkészítette a döntő fordulatot a háború kimenetelében, amikor is 1943-ban a kurszki csata, majd 1945-ben a Berlinért folyó küzdelem végérvényesen a saját barlangjában semmisítette meg a hitleri fenevadat. A világháború befejezésére Távol-Keleten az egymillió Kvantung-hadsereg szétverése, Japán kapitulációja után került sor.

A háború évei a szovjet hadsereg számára nemcsak az erőpróba, hanem a dinamikus, soha nem látott fejlődés esztendői is voltak.

Valamennyi haderőnemnél és fegyvernemnél a háború folyamán a technikai és szervezeti változások mellett lényeges módosulások történtek az alkalmazás, a harceljárások tekintetében is. A fejlődés, a változás természetesen nagy hatással volt a harcbiztosító és kiszolgáló egységekre, így a hadtápbiztosítás egész rendszerére is.

A teljesség igénye nélkül szeretnénk utalni arra a hősi időszakra, amelyben a szovjet hadsereg hadtápjá is méltó módon vette ki részét és járult hozzá a győzelem kivívásához. A hadtáp vezetésében, csapatainál, szervezeteiben és intézeteiben egyaránt az elért eredmények kiapadhatatlan forrása a párt irányító-szervező, mozgósító szerepe, a hadtáp harcosok áldozatos hazaszeretete és hősi önfeláldozó munkája, a végső győzelembe vetett megingathatatlan hite volt.

A háború kirobbanásakor a párt a népgazdaságban dolgozó vezetőket, gazdasági szakértőket és nagy tapasztalattal rendelkező pártmunkásokat küldött a hadtáp megerősítésére. A harcok és hadműveletek méretei, a küzdelemben részt vevők hatalmas tömege minőségileg új, magasabb feladat elé állították a hadtápot. Ennek teljesítéséhez szükség volt lényeges szervezeti változtatásokra, új szervezetek létrehozására, a vezetés megerősítésére.

E hatalmas munka nagyságát mutatják az alábbi adatok is. A háború során a hadtáp átvette a népgazdaságtól és elszállította a frontra egészen a harcoló alegységekig a milliányi egységnyi fegyverzetet és technikát, több mint 10 millió tonna lőszer, mintegy 16,4 millió tonnányi üzemanyagot és hatalmas mennyiségben egyéb eszközöket. A katonai vasúti szállítások 19 millió vagonot vettek igénybe és csak gépjárművek segítségével 145 millió tonna anyagot szállítottak. A légiere számára több mint hatezer repülőteret szereltek fel, biztosítva a mintegy 4 millió repülőbevetést. Az egészségügyi dolgozók a betegek 90,6%-át, a sebesültek, 72%-át egészségesen visszairányították csapataikhoz.

Ezek mellett a feladatok mellett a szovjet hadtáp a háború során segítséget nyújtott a lerombolt üzemek helyreállításához, a lakosság élelemmel és egészségügyi eszközökkel való ellátásához. Segítették az internacionalizmus szellemében az ellenállási mozgalom eredményeként létrejött lengyel, bolgár, jugoszláv és más néphadseregek ellátását.

A háború egész időszakában a hadtáp a legnagyobb figyelmet a harcoló katonák magas szintű ellátására fordította, szüntelenül gondoskodva a harcosok jó minőségű étellel, ruhával való ellátásáról, egészségük védelméről és helyreállításáról. Joggal állíthatjuk, hogy a megpróbáltatások elviselésének a győzelem kivívásának ügyében a hadtápszolgálat derekasan kivette részét. Hallatlan nagy erőfeszítések árán biztosította az utánpótlási utakat, az anyagi eszközök szállítását, megtett mindent annak érdekében, hogy a csapatok, a katonák semmiben se szenvedjenek hiányt.

A hadtápbiztosítás felelősségteljes munkáját igen sokszor közvetlen harc-érintkezésekben, az ellenség repülő, tüzérségi és diverziós csapatainak támadása közepette kellett ellátni, amelynek során számtalan hadtáp harcos tűnt ki az ellenség ellen vívott küzdelemben, igen sokan közülük a Szovjetunió Hőse cím kitüntetését is megkapták. A hadtáp háborúban szerzett tapasztalatai az elmúlt évtizedek jelentős változásai ellenére még ma is sok tekintetben irányadók a csapatok hadtápbiztosításának szervezésében.

A háborút követő esztendő, különösen a hidegháború, a nyugati fél atommonopolista és az imperializmus világhuralmi tervei arra készítették a szovjet vezetést, hogy továbbra is nagy figyelmet fordítson a fegyveres erők építésére. Ezekben az években a Szovjetunió a háborús károk helyreállítása, a fejlett szocialista társadalom felépítése mellett nagy erőfeszítések árán megszüntette az USA egyoldalú előnyét a tömegpusztító fegyverek tekintetében és visszavonhatatlan csapást mért a nyugati táborra azzal, hogy létrehozta a katonai erőegyensúlyt.

Közkedvelt téma nyugaton a Szovjet Fegyveres Erők megítélése és saját hadseregeikkel való hasonlítgatása. Londonban külön intézet foglalkozik ezekkel a kérdésekkel és minden évben adatokat hoz nyilvánosságra ebben a témában. Ezek a számvetések azonban bármennyire tudományosnak és reálisnak látszanak, valójában sohasem tudják a valóságot hűen ábrázolni.

A honvédelmi viszonyok megítélésében számtalan olyan tényező játszik fontos, nem egyszer döntő szerepet, amelyet mérni, mértékegységekkel kifejezni aligha lehet. De aki a történelmet és annak tanulságait nem feledte el, még inkább nem ferdítette el, az nagyon jól tudja, hogy a szocialista társadalom hadseregének a fegyverzet és haditechnika mellett leghatékonyabb eszköze a hazáját szerető katoná, a csapatok erkölcsi, politikai állapota. Az az erkölcsi-politikai fölény, amely a hadsereg szocialista jellegéből származik.

Ennek az erőnek tudatos fejlesztése a katonák körében folyó pártpolitikai munka alapvető kérdése. A nevelő munka során a haza védelmének mérhetetlen társadalmi jelentőségéből fakadóan messzemenően felhasználják a katonai szolgálatból adódó lehetőségeket. A nevelőmunka eredményessége nagymértékben azon múlik, mennyire sikerül a katonák mindennapi munkájában bemutatni, „megláttatni” és megértetni a hazáért viselt felelősséget. Ebben a folyamatban nagy szerepe van a hadsereg harci tradícióinak, a csapatok hagyományainak, ezek céltudatos alkalmazásának, a jól szervezett kiképző-nevelő munkának. Nagy figyelmet fordítanak arra, hogy a foglalkozások megközelítsék a valóságos helyzet körülményeit, ahol fejlődik az akaratérv, a kitartás, a katonák bátorsága és kezdeményező készsége.

Persze, egyáltalán nincs arról szó, hogy a szocialista hadseregek egyedül a lelkesedéssel képesek lennének az ellenséggel a harcot eredményesen felvenni. A szovjet gazdaság, a tudomány, a dolgozó nép erőfeszítése létrehozta mindazokat az eszközöket, amelyek a korszerű harc megvívásához, a győzelem kivívásához szükségesek. De továbbra is előrendű jelentőséget tulajdonítanak a korszerű fegyverzetet és technikát kiszolgálók politikai nevelésének, szocialista tudatuk fejlesztésének. A katonák erkölcsi, politikai állapota, öntudatos fegyelme abból a hatalmas társadalmi átalakulásból táplálkozik mindenekelőtt, amely a fejlett szocializmus felépítéséből, a kommunizmus építéséből fakad. A szovjet gazdaság dinamikus fejlődésének fontos mutatója, hogy 1940-hez viszonyítva a világ ipari termelésében megkétszereződött részesedése. Töretlenül évről évre magas fejlődési ütem mellett növekszik a szovjet gazdaság, emelkedik a nép életszínvonala és fokozatosan átalakul a társadalom osztályszerkezete, melynek során egyre közelebb kerülnek egymáshoz a dolgozó osztályok és rétegek. Az elmúlt 60 év alatt történelmileg új társadalmi közösség, a szovjet nép bontakozott ki, amely az osztály nélküli társadalom megteremtésének útján minőségileg jelentős előrehaladást jelent.

Ezek a változások tovább erősítették a társadalom szocialista vonásait és mind kedvezőbb feltételeket teremtettek a szovjet katonák erkölcsi-politikai és pszichikai felkészüléséhez, készenlétéhez. Ezeknek a tényezőknek a korszerű háborúra történő felkészülés során rendkívüli módon megnőtt szerepük. Napjainkban, amikor is a békés időszakról történő átmenet a háborúhoz – ha az imperialista háborús kalandorok erre készítetnének bennünket – napok, esetleg órák alatt is végbemehet – szemben a megelőző háborúk viszonylag tartós előkészületével –, már a békekiképzés alatt is rendelkezni kell olyan morális szellemmel, amely ennek az átmenetnek sikerét biztosítja. A fejlett szocializmus az

a kimeríthetetlen gazdasági, politikai és morális háttér, amelyre a szovjet hadsereg támaszkodik és amelyről a világ első hadseregévé nőtte ki magát. A szovjet hadsereg erejének, ütőképességének, legyőzhetetlenségének további fontos feltétele rejlik abban, hogy az eddigieknél még hatékonyabban használják ki a szocializmus nyújtotta előnyöket. Pontosabban szólva: *a fegyveres erők harc-készültsége, ereje ballatlan mértékben függ attól, milyen sikeresen tudják egye-síteni a katonai-technikai forradalom eredményeit, sikereit a szovjet hadsereg előnyeivel, azokkal az előnyökkel, amelyekkel az új típusú hadsereg, a fejlett szo-cialista társadalom hadserege rendelkezik.*

A szovjet hadsereg építésének gazdag kincsesháza a múltban csakúgy, mint napjainkban nagy segítséget jelent számunkra, a szocialista országok hadseregei számára fegyveres erők fejlesztésében. Így van ez a hadtápbiztosítás tekintete-ben is. A katonai vezetők felismerték és vallják, hogy a hadsereg harc-készültsé-gében és hadrafoghatóságában hatalmas szerepet játszik a hadtáp. A „Neiman” fedőnevű hadgyakorlat értékelése során, 1968-ban hangsúlyozta a szovjet hon-védelmi miniszter, hogy a Szovjet Fegyveres Erők hadtápjának harc-készültsége nélkül nem lehet a csapatok harc-készültségéről sem beszélni. A hadtáp harc-készültségének számtalan összetevője van, legfőbb mutatója azonban az idő – amelynek során harc-készültségbe helyezhető valamennyi szervezete. A hadtáp-szervezetek erősítésében nagy szerepet játszik az elméleti kutatómunka és a gya-korlatban szerzett sokrétű tapasztalat. Különösen nagy figyelmet fordítanak a hadtápbiztosítás körülményeinek megismerésére, amely a jövő háború jellegéből adódik. Kutatják és egyre jobban számba veszik a hadtápszervek felkészítésé-ben a korszerű harc legfontosabb jellemvonásait és az abból fakadó követelmé-nyeket. Állandóan tökéletesítik a hadtápbiztosítás szervezeteit, nagy figyelmet fordítva a vezetés, irányítás hatékonyságának növelésére.

A legutóbbi esztendőik során is tanulmányoztuk a szovjet hadtáp fejleszté-sében elért eredményeket. Ezek jelentősek, nemcsak a gépesítés, technikai fej-lesztés vonatkozásában, hanem a hadtápcsapatok és -szervezetek felkészítése, szervezése és alkalmazása, a felhasználásra kerülő anyagok korszerűsítése, a ve-zetés fejlesztése, egyezőval a hadtápbiztosítás szinte valamennyi területén. Változtatlanul a hadtápbiztosítás előtt legfőbb követelmény a csapatok harc-készültsé-gének és harcának hadtápbiztosítása, a személyi állományról történő minden oldalú gondoskodás. Különösen napjainkban nagy jelentősége van és tanulságos a szovjet hadtáp gazdálkodási szemlélete, amely a legfejlettebb technika és a gazdag, fejlett népgazdasági háttér mellett is rendkívül nagy figyelmet fordít a régen is jól bevált egyszerű és gazdaságos megoldások megőrzésére és felhasz-nálására. A csapatok minden oldalú ellátása, a katonák szükségleteinek maradéktalan kielégítése soha nem jelentette és nem jelenti ma sem az anyagi eszközökkel való felelőtlen gazdálkodást, a hadtápra bízott eszközök szabados felhasználását. Ezzel egyidejűleg ugyanakkor jellemzi a hadtápellátást a sza-kadatlan kezdeményezés, mindenekelőtt a helyi lehetőségek jobb kihasználása, olyan ésszerűsítések és megoldások, amelyek csökkentik a népgazdaság, a köz-ponti szervek megterhelését.

A szovjet hadsereg egészében és a hadtápcsapatoknál is rendkívül nagy fi-gyelmet fordítanak a személyi állomány körében folyó politikai nevelésre, a pártpolitikai munkára. A csapatok jó harci szellemének megteremtése nem nél-külözheti a megalapozott ideológiai munkát, a személyi állomány minden réte-gét átfogó felvilágosító-propaganda tevékenységet. Ezen belül is kitüntetett

figyelemmel foglalkoznak a szovjet harcosok hazafias internacionalista nevelésével. A hadsereg harcászaltsége nagymértékben a katonák politikai, világnézeti meggyőződésétől függ. Ennek biztosítása érdekében széles körű munkát végeznek a marxizmus-leninizmus eszméinek elsajátítására, elősegítéséért. Ezekben az esztendőkből a személyi állomány körében folyó pártpolitikai munka tartalmát a Szovjetunió Kommunista Pártja XXV. kongresszusán elfogadott határozatok, útmutatások képezik. Különösen nagy figyelemmel tanulmányozzák Brezsnyev elvtárs, az SZKP főtitkárának előadói beszédét, amely alkotó módon továbbfejlesztette a marxizmus-leninizmus elméletét, tudományosan megalapozta a párt bel- és külpolitikáját, a haza fegyveres védelmének kérdéseit.

Ebben az évben a politikai nevelés előterébe az új szovjet alkotmány került, amely a szocialista törvényesség legmagasabb szintjén rögzítette a Szovjetunió eredményeit, a dolgozó nép jogait és kötelességeit. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulójára készülve még aktívabb politikai munka bontakozott ki a csapatoknál és törzsekben, amelynek kézzelfogható eredményei a harcüképzés és harcászaltség kiváló osztályozásában jutnak kifejezésre.

A Szovjet Fegyveres Erők 60 éves történetének tanulságai közül az első helyre kívánkozik az a fontos elv, amely szerint a hadsereg létrehozása, megszervezése és közvetlen irányítása a pártkongresszusok, a központi bizottsági ülések, pártkonferenciák közvetlen hatáskörébe tartozik és, hogy a hadsereg sikereinek, győzelmeinek kovácsolója a kommunista párt szervezetei és a bennük tömörülő kommunisták tizezrei. A párt, miként a múltban, úgy napjainkban is megkülönböztetett figyelmet fordít a fegyveres erők fejlesztésére, magas fokú harcászaltségének biztosítására.

E gondoskodás tette lehetővé, hogy a kapitalizmus megdöntését követően rövid idő alatt a dolgozók legjobbjait mozgósítva, a párt felkészült vezetőit a hadseregbe küldve úrrá legyenek a polgárháború vészterhes esztendőin, legyőzzék a fasiszta fenevadat és napjainkra olyan fegyveres erőköt építettek ki, amely biztos támasza a szovjet politikának.

A szovjet párt, a többi testvérpárttal együtt helyesen ismerte fel az 50-es évek elején katonai agresszív-tömbbe tömörülő kapitalista törekvésekben rejlő veszélyt és ennek ellensúlyozására 1955-ben megalakították a Varsói Szerződéshez tartozó országok szoros szövetségét. Ez a politikai és katonai tömörülés az Európában élő szocialista nemzeteknek fennállásának első percétől megbízható védelmezője e népek függetlenségének, a béke, a haladás ügyének.

A Varsói Szerződésbe tömörült országok összefogásának, egyeztetett külpolitikájának és a közösen kialakított és maradéktalanul végrehajtott katonai programnak vitathatatlan érdemei vannak a nemzetközi méretekben folyó osztályharc sikereiben, a világbéke megőrzésében. Éppen a legutóbbi évtized fejlődése a VSZ, mindenekelőtt a Szovjet Fegyveres Erők vitathatatlan erősödésének eredményeként sikerült véget vetni a hidegháború vészterhes esztendőinek és a világpolitika legfőbb tendenciájaként az enyhülést biztosítani.

Bár a legutóbbi hónapok eseményei, a háborús kalandorok próbálkozásai arra irányultak, hogy feltartóztassák az enyhülést és különösen a fegyverkezési verseny további folytatásával nem kevés nehézséget okoznak számunkra, de nem alkalmasak ezek az eszközök a történelem menetének megváltoztatására, kivívott pozícióink gyengítésére. 1977 decemberében Brezsnyev elvtárs a Pravdá-nak adott nyilatkozatában utalt arra, hogy minden próbálkozás ellenére mind közelebb került a stratégiai támadó fegyverek korlátozásáról szóló megegyezés

végleges kialakítása. Felhívta azonban a figyelmet arra is, hogy a fegyverkezési verseny, s ezen belül különösen a neutronbomba gyártása milyen komoly veszélyeket rejt magában, és kinyilvánította a szovjet vezetés azon elhatározását, hogy ha az USA nem hajlandó e kérdésben az ésszerű álláspontot elfogadni, a Szovjetunió kénytelen lesz az ezt ellensúlyozó lépések megtételére. Az a szemlélet jellemezte a Varsói Szerződés Politikai Tanácskozó Testületének legutóbbi ülését is, amelyen a szerződő felek teljes egyetértéssel hangsúlyozták, hogy mindaddig, amíg a NATO fegyverkezik – és az eddig megismert tények arra utalnak, hogy igen – a Varsói Szerződés tagállamai minden szükséges intézkedést megtesznek, hogy állandóan szavatolják népeik teljes biztonságát.

A Szovjet Fegyverek Erők születésnapja alkalmából készített áttekintésünk tudjuk, közel sem fogja át ennek a 60 esztendőnek még csak a legjelentősebb eseményeit, legfontosabb tanulságait sem. A mi számunkra a szovjet hadsereg – amelyben az idősebb testvért, a hű fegyvertársat látjuk – példái, küzdelmének tanulságai néphadseregünk fejlesztésének fontos iránymutatói és segítői. Az ünnepek mellett a mindennapok hadseregépítő, kiképző, fejlesztő tevékenységének során kerülnek széleskörűen felhasználásra a világ első szocialista hadseregének felbecsülhetetlen tapasztalatai. Úgy gondolom, szerénytelenség nélkül állíthatjuk, hogy kapcsolataink szilárd és gyümölcsöző voltát mindenekelőtt azok az eredmények bizonyítják, amelyekkel néphadseregünk felzárkózott a Varsói Szerződéshez tartozó hadseregek színvonalához. Mi, a szovjet hadsereggel, a testvéri országok hadseregeivel megbonthatatlan szövetségben és barátságban látjuk biztosítottnak hazánk szocialista jelenét, és pártunk XI. kongresszusán elfogadott új programja megvalósításának legfőbb külső feltételét.

Nagy szeretettel és tisztelettel köszöntve a Szovjetunió Fegyveres Erőit és annak személyi állományát, külön testvéri üdvözlünket küldve a szovjet hadsereg hadtápjának, kívánjuk, hogy érjenek el újabb sikereket a harcászultság fokozása, a csapatok hadtápbiztosítása tekintetében. Munkálkodjanak fáradhatatlanul a Szovjet Fegyveres Erők fejlesztésén, tegyenek meg mindent szeretett hazájuk, a kommunizmust építő Szovjetunió védelme, a szabadságukért és függetlenségükért harcoló népek segítése, a haladás és béke megőrzése érdekében.